U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobců: **1) J. J., 2) D. J.,** oba zastoupeni JUDr. Ladislavem Labanczem, advokátem, se sídlem Praha 5, Ostrovského 253/3, proti žalovaným: **1) Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, **2) Město Nový Knín**, se sídlem Nový Knín, nám. J. z Poděbrad 1, v řízení o žalobě ve věci záporného kompetenčního sporu,

takto:

I. Žaloba **se odmítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kompetenční žalobou doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 10. 2010 se žalobci domáhali určení, který ze žalovaných má pravomoc k učinění opatření k nápravě podle § 175 odst. 6 správního řádu. Žalobci uvedli, že jejich žalobní legitimace je dána podle § 98 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobci namítají, že dne 9. 2. 2010 obdrželi dvě sdělení žalovaného č. 1) ze dne 25. 1. 2010, vedená pod sp. zn. SZ 185323/2009/KUSK REG/Ru, čj. 012648/2010/KUSK a pod sp. zn. SZ 179539/2009/KUSK REG/Ru, čj. 012645/2010/KUSK, ve kterých uznal jejich podání ze dne 11. 12. 2009 (požadující přešetření vyřízení jejich stížnosti ze dne 24. 11. 2009 stavebním úřadem města Nový Knín) a podání ze dne 2. 12. 2009 (požadující přešetření vyřízení jejich stížností ze dne 17. 3. 2009 a 30. 5. 2009 stavebním úřadem města Nový Knín), uplatněná ve smyslu § 175 odst. 7 správního řádu, buď zcela nebo zčásti důvodné, ale ani v jednom sdělení neuvedl, jaká nezbytná opatření k nápravě hodlá přijmout. Proto žalobci zaslali žalovanému č. 1) dne 24. 2. 2010 žádost o sdělení konkrétních jím přijatých opatření k nápravě, a současně požádali o prošetření dalších pochybení stavebního úřadu města Nový Knín v dalších dvou řízeních. Podle vyjádření žalovaného č. 1) ze dne 22. 4. 2010 je oprávněným k vydání konkrétních opatření k nápravě ve smyslu § 175 správního řádu vůči pracovníkům stavebního úřadu MÚ Nový Knín tajemník, příp. starosta, jako jejich nadřízení, tj. žalovaný č. 2, neboť stavební úřad je orgánem obce. Na základě tohoto vyjádření žalovaného č. 1) podali žalobci dne 4. 5. 2010 u žalovaného č. 2) žádost o sdělení konkrétních opatření přijatých k nápravě dle § 175 odst. 6 správního řádu a prošetření způsobu vyřízení jejich podání, adresovanou místostarostovi

města Nový Knín, PaedDr. Miloši Petříkovi, avšak neobdrželi žádnou odpověď. Proto dne 21. 5. 2010 žalobci podali u žalovaného č. 2 obdobnou žádost o sdělení konkrétních opatření přijatých k nápravě podle § 175 odst. 6 správního řádu a prošetření způsobu vyřízení jejich podání, adresovanou starostovi města Nový Knín, Ing. Tomáši Havlíčkovi. V odpovědi na tuto žádost jim bylo žalovaným č. 2) sděleno, že žádost odmítají, neboť nadřízeným orgánem stavebního úřadu MÚ Nový Knín je Krajský úřad Středočeského kraje, tedy žalovaný č. 1). Žalobci dále podrobně popisují svoje další kroky, které souvisely s návaznými podněty k opatření proti nečinnosti stavebního úřadu města Nový Knín, a s dalšími navazujícími stížnostmi. Žaloba v závěru vyúsťuje v návrh, aby Nejvyšší správní soud svým rozsudkem určil, který ze žalovaných má pravomoc k vydání opatření k nápravě dle § 175 odst. 6 správního řádu ve smyslu podaného žalobního návrhu.

Nejvyšší správní soud se, s přihlédnutím k vymezení kompetenčního sporu v ustanovení § 97 s. ř. s., v prvé řadě musel zabývat otázkou, zda je žalobci tvrzený kompetenční spor takovým kompetenčním sporem, jak jej má na mysli předmětná právní úprava.

Z citovaného zákonného ustanovení je patrno, že soud ve věci kompetenčního sporu rozhoduje jen tehdy, pokud se jedná o kladný nebo záporný kompetenční spor. Jeho stranami přitom mohou být buď správní úřad a orgán územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo orgány územní, zájmové nebo profesní samosprávy navzájem, anebo ústřední správní úřady navzájem (odst. 1). Kladným kompetenčním sporem je spor, ve kterém si správní orgány osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem (odst. 2); záporným pak spor, ve kterém správní orgány popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem (odst. 3). Soud se proto musel zabývat tím, zda se v daném případě jedná o některý z popsaných případů kompetenčního sporu.

Z pohledu tvrzení žalobců by tak přicházel v úvahu záporný kompetenční spor.

Aby tomu tak bylo, muselo by jít o tvrzený spor o to, který ze správních orgánů má pravomoc vydat rozhodnutí, jímž je nepochybně třeba myslet rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. O takový případ se však v dané situaci nejedná. Žalobci se dožadují určit, který ze dvou žalovaných má pravomoc učinit nezbytná opatření k nápravě ve spojení se stížností, která byla shledána důvodná nebo částečně důvodná (§ 175 odst. 6 správního řádu). V posuzované věci se tedy sporná pravomoc nevztahuje k vydání rozhodnutí, ale k provedení úkonu či úkonů zcela jiné povahy. Zatímco v případě vydání rozhodnutí se jedná o *úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti* příslušného účastníka správního řízení, a který tedy míří na daného účastníka či účastníky řízení, u opatření k nápravě ve spojení se stížností podle § 175 správního řádu, která může směřovat toliko *proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu*, se potom může jednat o nejrůznější úkony s povahou a důsledky organizačními, administrativními, příp. odpovědnostními, a personálním adresátem může jen dotčená úřední osoba. V právním postavení účastníka řízení – stěžovatele se potom taková náprava projevuje jen jako zprostředkovaný odraz přijatých opatření, který není způsobilý *založit, změnit, zrušit nebo závazně určit* jeho *práva nebo povinnosti.*

Již z výše uvedeného důvodu se tedy v žalobci tvrzeném kompetenčním sporu nemůže jednat o záporný kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 97 s. ř. s., k jehož řešení by byl příslušný Nejvyšší správní soud, který proto žalobu jako nepřípustnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 99 písm. a) s. ř. s.].

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že právní řešení popsané problematické situace lze opírat jen o úpravu obsaženou ve správním řádu, a to zejména v jeho samotném § 175. Východiskem je odst. 7 tohoto zákonného ustanovení, v němž se stanoví: *Má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti.* Vyřízením stížnosti se přitom z povahy věci nerozumí jen posouzení důvodnosti stížnosti, ale u stížností důvodných nebo částečně důvodných i učinění nezbytných opatření k nápravě. Byť v některých případech, a posuzovaná věc je toho dokladem, nelze vyloučit, že daný správní orgán názor nadřízeného neakceptuje, správní řád nezná jinou cestu, než v návaznosti na takové zjištění stěžovatelem požádat nadřízený správní orgán o přešetření způsobu vyřízení stížnosti znovu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 101 s. ř. s. Podle něj nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kompetenční žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu